

KO JŪS VARAT DARĪT

Kad vien rodas iespēja, vienkārši aprunājieties. Izmantojiet situācijas, kādas rodas ikdienā. Piemēram, daži vecāki ir pamanījuši, ka pusaudži mēdz būt atklātāki, kopā ar vecākiem veicot kādus mājas darbus vai braucot automašīnā, kad viņi var atrasties vecākiem blakus, nevis tieši pretī.

Nerunājiet gari. Nav par katru jautājumu jādiskutē tik ilgi, kamēr esat galīgi sanīdušies. Pasakiet savu viedokli un pārtrauciet runāt par šo tēmu. Lielāko daļu no jūsu teiktā pusaudzis "sadzirdēs" labu brīdi vēlāk, kad būs palicis viens un varēs pārdomāt jūsu vārdus. Dodiet viņam šādu iespēju.

Uzklausiet pusaudzi un esiet gatavi pielāgoties. Uzmanīgi klausieties, kad bērns runā, un nepārtrauciet viņu, lai gūtu pilnīgu priekšstatu par problēmu. Kad kaut ko sakāt, aplieciniet saprātīgumu. Ja jūs nelokāmi turēsieties pie noteikumiem, pusaudzis meklēs izdevību tos neievērot. Šādos gadījumos bērni sāk dzīvot divējādu dzīvi: vecākiem viņi saka to, ko tie vēlas dzirdēt, bet, tiklīdz ir prom no vecāku acīm, dara tā, kā grib.

Saglabājiet mieru!ja kādā lietā man ar mammu domas nesakrīt, tad, lai ko es teiktu, mamma saskaišas..... tas tracina, un mūsu saruna pāraug strīdā.....Tāpēc neatbildiet asi, bet gan centieties izteikt vārdos to, kā bērns jūtas. Piemēram, nevajag teikt: "Par to nu gan nav jāuztraucas!" Labāk sakiet: "Jā, es redzu, ka tas tevi patiešām uztrauc."

Cik vien iespējams, sniedziet vadību, nevis diktējiet. Tāpat kā ir jāvingrina muskuļi, arī pusaudža spēja domāt abstrakti ir jāvingrina, lai tā attīstītos. Tāpēc, kad pusaudzis atrodas sarežģītas izvēles priekšā, nepildiet, nedariet viņa vietā. Pārrunādami jautājumu, ļaujiet viņam pašam izdomāt varbūtējos risinājumus. Tad, kad ir izkristalizējušies vairāki varianti, sakiet: "Tie ir daži veidi, kā rīkoties. Padomā par tiem kādu dienu vai divas, un tad parunāsim, kura no šīm iespējām tev šķiet vislabākā un kāpēc."